

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: X, IČ: X
sídlem X
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Šmídkem
sídlem Pavlovická 366/7, Liberec 460 01

proti

žalovanému: Státní úřad inspekce práce
sídlem Kolářská 451/13, Opava 746 01

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2020, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo ve výrocích I., II., VI. a VII. změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 20. 1. 2020, č. j. X, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí oblastního inspektorátu práce potvrzeno a odvolání žalobkyně bylo zamítnuto.
2. Tímto rozhodnutím oblastního inspektorátu práce byla žalobkyně výrokem I. shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), výrokem II. ze spáchání přestupku podle § 26 odst. 1 písm. m) téhož zákona, výrokem III. ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce, výrokem IV. ze spáchání přestupku podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce a výrokem V. ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Posledně uvedeného přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že umožnila výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když na svém pracovišti v X, X, fyzickým osobám X v období od X do X a X v období od X do X a ve dnech X a X umožnila výkon závislé práce spočívající ve skládání papírových krabiček mimo pracovněprávní vztah ve smyslu § 3 zákoníku práce, tzn. bez pracovní smlouvy, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti, přestože jejich pracovní činnost vykazovala znaky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Výrokem VI. oblastní inspektorát práce žalobkyni podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), ve spojení s § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložil pokutu ve výši 186 000 Kč a výrokem VII. stanovil povinnost podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Ze správního spisu vyplynulo, že při kontrole dne 22. 9. 2017 byly v provozovně zastiženy při skládání krabiček mimo dalších pracovníků také X a X. Ty do záznamu uvedly, že zde skládaly krabičky první den. O práci se dozvěděly od zprostředkovatelky na úřadu práce. Před započítáním práce jednaly s žalobkyní a s panem X. Práci vykonávaly na základě dohody o pracovní činnosti uzavřené s žalobkyní na dobu určitou od 22. 9. 2017 do 30. 9. 2017. V průběhu kontroly X uvedla, že s ní vždy jednala žalobkyně, pan X pouze ve vztahu k doporučení z Úřadu práce a nástupu do práce.
4. Z odpovědi zprostředkovatelky úřadu práce na výzvu k součinnosti vyplynulo, že X dostala doporučení dne 3. 7. 2017 a X dne 17. 7. 2017.
5. Podle vyjádření X a X ze dne 30. 10. 2017 byli dva až tři dny před kontrolou pracovníci ze strany žalobkyně a pana X informováni o možné kontrole a instruováni, jak mají v takovém případě vypovídat. Rovněž jim byly rozdány dohody o pracovní činnosti pro každý jednotlivý den. X dále uvedla, že do práce nastoupila poprvé ne X v 8:00 hodin společně s dalšími pracovníci. Pan X jim vysvětlil, jak se krabičky skládají a pak pracovaly až do 14:00 hodin a následně až do konce týdne. Stejný den přišla rovněž X,

která též pracovala až do konce týdne. X dále doložila sešit, který obsahoval údaje o tom, kolik beden hotových krabiček a který den si pan X odvezl. Z poznámek v sešitu také vyplynulo, že dne 28. 7. 2017 skládaly krabičky mimo jiné i X a X, dne 29. 7. 2017 X a dne 31. 7. 2017 X. X dále uvedla, že zmetky podle šarží byly zapisovány a baleny do jednoho kartonu. X dodala, že pracovnice měly povoleny tři nepovedené výrobky, za každý další jim bylo strženo 5 Kč z platu.

6. Dne 14. 11. 2017 byla znovu vyslechnuta X, která mimo jiné uvedla, že s žalobkyní poprvé jednala v červenci. V určený den se dostavila do provozovny, pan X jí ukázal práci, nechal vyplnit dotazník a potvrdil doporučenku od úřadu práce. Dále konstatovala, že byla v červenci na pracovišti přítomna ještě dvakrát nebo třikrát.
7. Žalobkyně v námitkách proti kontrolnímu zjištění uvedla, že první kontakt s X proběhl v rámci přípravy provozovny dne 4. 7. 2017. Následně absolvovala výběrová řízení ve dnech 14. 7. a 19. 7. 2017. Do 21. 9. 2017 nicméně žádnou závislou činnost pro žalobkyni neprováděla. Dále se věnovala osobě pana X a jeho působení v provozovně. Uvedla, že s ním uzavřela ústní dohodu o výpomoci pro rozjezd provozovny. Později však zjistila, že pan X jednal mimo své oprávnění, potvrzoval doporučenky od úřadu práce a zneužíval razítko žalobkyně. Kromě toho z jeho strany docházelo k uzavírání fiktivních dohod o provedení práce s jeho příbuznými a známými s užitím razítka společnosti X. Závěrem žalobkyně dodala, že nelze s jistotou určit, kdo a kdy se v období od 18. 7. 2017 do 21. 9. 2017 v provozovně pohyboval, jelikož zástupci žalobkyně se na místo dostavovali nepravidelně.
8. Tyto námitky byly dne 14. 2. 2018 zamítnuty. Rozsah zkoušení (ověření zručnosti zájemkyň) při výběrovém řízení nebyl dle oblastního inspektorátu práce přiměřený, práce paní X a X vykazovala znaky závislé práce a byla vykonávána soustavně, byť nepravidelně od 18. 7. 2017 do září 2017. Tvrzení týkající se osoby pana X byla rovněž odmítnuta. Skutkovým zjištěním odporovalo především tvrzení, že nebylo možné určit, kdo se v provozovně pohyboval. Všechny pracovnice uváděly, že komunikovaly výhradně s žalobkyní a jejím manažerem panem Růžičkou, nikoli s panem X. Manažer žalobkyně navíc na pracoviště pravidelně docházel za účelem odběru dokončených krabiček.
9. V odůvodnění svého rozhodnutí oblastní inspektorát práce ve vztahu k výroku V. nejprve popsal relevantní právní úpravu a podklady, ze kterých vycházel při svém rozhodování. Vyjádření X považoval za věrohodné. V podstatných skutečnostech bylo rovněž podpořeno vyjádřením X a údaji zapsanými v sešitě předloženém X. Tvrzení žalobkyně ohledně výběrového řízení pracovníků oblastní inspektorát práce odmítl. Uvedl, že v době údajného výběrového řízení práci pracovníků nikdo nedozoroval. V době příchodu X byl manažer pan X v kanceláři. Údaje obsažené v sešitě X vypovídají o několikadenní výrobě tisíců kusů krabiček. Povaze výběrového řízení nevypovídal ani povolený limit zmetků. Z vyjádření X i X dále vyplývalo, že jednaly pouze s žalobkyní a panem Růžičkou, který od nich mimo jiné odebíral hotové krabičky. Tvrzení týkající se pana X proto oblastní inspektorát práce odmítl jako nesouvisející s předmětem řízení. Oblastní inspektorát práce shrnul, že X od X do X a X od X do X a dále ve dnech X. a X pro žalobkyni vykonávaly závislou práci. Dále se zabýval výší ukládané sankce. Považoval ji za přiměřenou zejména s ohledem na povahu spáchaných přestupků. Dodal, že sankce byla uložena s přihlédnutím k finančním

poměům žalobkyně ve výši 1, 86 % horní hranice stanovené v § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně brojila odvoláním, v němž ve vztahu k výroku
V. uvedla, že smlouva s X byla uzavřena na období od 2. 10. 2017 do 22. 10. 2017 a s X na období od 22. 9. 2017, kdy od měsíce července s ní bylo jednáno výhradně o možném nástupu do práce. Tvrzení obou zaměstnankyň označila za lživá a účelová s cílem ji poškodit, neboť měla za to, že jednání obou pracovníc souviselo s trestním oznámením podaným na pana X.
11. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v otázkách týkajících se výroku V. prvostupňového rozhodnutí ztotožnil s názorem oblastního inspektorátu práce. Souhlasil, že X a X pro žalobkyni vykonávaly závislou práci, aniž by byl uzavřen základní pracovněprávní vztah. Tato skutečnost vyplývala ze shromážděných podkladů, zejména pak sepsaných záznamů o poskytnutí součinnosti označených jako „Záznam s povinnou osobou“ sepsaný při kontrole dne 22. 9. 2017 s paní X a s paní X a „Zápis“ o informacích poskytnutých podle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce sepsaný dne 30. 10. 2017 s paní X a dne 14. 11. 2017 s paní X, ke kterým s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že je lze považovat za věrohodné a autentické. Dodal, že skutečnosti v nich zaznamenané žalobkyně nerozporeovala a nepředložila odlišnou verzi skutkového stavu. Námitkám žalobkyně žalovaný nepřisvědčil. Odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v němž byla dle jeho názoru věrohodnost provedených důkazů dostatečně zhodnocena. Rovněž bylo vysvětleno, z jakého důvodu považoval oblastní inspektorát práce vyjádření žalobkyně stran osoby pana X za nesouvisející s předmětem řízení. Závěrem se žalovaný věnoval výši uložené sankce, kterou snížil na částku 155 000 Kč.
12. Žalobkyně ve včasné podané žalobě brojila proti napadenému rozhodnutí pouze v rozsahu, v němž byla shledána vinnou z umožnění nelegální práce, a dále co do výše uloženého trestu. Uvedla, že s umožněním nelegální práce nemá nic společného. Z výsledku osob, kterým byla nelegální práce umožněna, vyplynulo, že jejich práci zajišťoval pan X a nikoli žalobkyně. Z dohod o provedení práce obsažených ve spisovém materiálu je zřejmé, že jako zaměstnavatel figurovala společnost X. Zneužívání dohod o provedení práce ze strany pana X přitom nemůže jít k tíži žalobkyně. Dle žalobkyně správní orgány rovněž nedostatečně prošetřily její tvrzení týkající se potvrzení doručenek od úřadu práce ze strany pana X, jelikož žalobkyně je nepotvrzovala. Jednalo o svévolnou činnost pana X.
13. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že byla u zdejšího soudu řešena v řízení pod sp. zn. 15 A 28/2020 (resp. 59 Ad 1/2022) věc, ve které jako žalobce vystupuje X v němž je žalobkyně předsedkyní. Dle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyřešil, kdo měl být potenciálním zaměstnavatelem, vlna žalobkyně nebyla prokázána.
14. Výši uložené pokuty považovala žalobkyně za nepřiměřenou, pokud by měla být ukládána pouze za čtyři zbylé spáchané přestupky. Navrhla proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se uplatněné žalobní námitky neliší od těch odvolacích, a proto zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový

materiál. Navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítnul s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.

16. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
17. Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.
18. Podle § 2 odst. 1 a 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.
19. Podle § 3 zákoníku práce, závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.
20. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.
21. Krajský soud na úvod připomíná, že podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Citované ustanovení s. ř. s. vyjadřuje jednu ze základních zásad správního soudnictví, zásadu dispoziční. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Jinými slovy, nevymezí-li žalobce srozumitelně a jednoznačně konkrétní skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti nebo procesní vady správního aktu, ale toliko obecně poukazuje na rozpor postupu správních orgánů se zákonem, není povinností krajského soudu za žalobce spekulativně domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS a ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63).
22. Za stěžejní považoval krajský soud námitku týkající se umožnění nelegální práce jinou osobou. Žalobkyně tvrdila, že podle výsledků pracovních jejich aktivitu zajišťoval pan X a nikoli

ona. Takové tvrzení však odporuje skutkovým zjištěním obsaženým ve spisovém materiálu. Jak již shrnul oblastní inspektorát práce i žalovaný, v průběhu kontroly uvedené pracovnice shodně vypověděly, že vždy jednaly výhradně s žalobkyní (lhostejno, zda osobně nebo prostřednictvím manažera pana X). Ani z žádné z výpovědí jiných pracovníků nevyplynulo, že by v jednání mezi nimi a žalobkyní jakkoli vystupoval pan X. V tomto kontextu lze poukázat například na výpověď X ze dne 22. 9. 2017, kde je uvedeno, že pokud potřebovala k lékaři, ptala se žalobkyně. Ta jí měla také každý den kontrolovat odvedenou práci. Dále podle vyjádření X a X ze dne 30. 10. 2017 zajišťoval odběr vyrobených krabiček pan X. X dne 14. 11. 2017 uvedla, že si počet sestavených krabiček zapisovala a své výsledky později porovnávala s žalobkyní. Tato zjištění byla podpořena rovněž písemnými důkazy, např. sešitem, do kterého si X zaznamenávala počet sestavených výrobků. Pracovním byl stanoven i limit pro počet pokažených výrobků, přičemž další jim byly strhávány z celkové odměny za vykonanou práci.

23. Výše uvedené závěry nezpochybňuje dle krajského soudu ani dohoda o provedení práce uzavřená mezi X a společností X podepsaná panem X. Předmětem dohody byla totiž administrativa, nikoli skládání papírových krabiček. Místo výkonu práce uvedeno nebylo, odměna také nebyla sjednána. Z žádných podkladů shromážděných ve spisovém materiálu pak nevyplyvá, že by měla společnost X jakoukoli spojitost s činností žalobkyně. Sama žalobkyně ostatně ve svých námitkách proti kontrolnímu zjištění uvedla, že se razítko zmíněné společnosti dostalo do dispozice pana X nezjištěným způsobem. K této společnosti ani k činnosti pana X pak žalobkyně v žalobě neuvedla nic konkrétního. Lze proto shrnout, že z této listiny vyplývá toliko, že X měla v srpnu roku 2017 vykonávat administrativní činnost pro společnost X. Takové zjištění však nesouvisí s předmětem řízení.
24. Za důvodnou nepovažoval krajský soud ani námitku žalobkyně, že nebylo dostatečně prošetřeno její tvrzení, dle něhož doporučenky od úřadu práce podepisoval pan X. Oblastní inspektorát práce ve svém rozhodnutí uvedl, že z provedených důkazů, konkrétně z výpovědi X zaznamenané v zápisu ze dne 14. 11. 2017 vyplynulo, že jí doporučenku od úřadu práce potvrdil v den pohovoru pan X. Dodal, že obě pracovnice ve svých výpovědích týkajících se osob, s nimiž jednaly, uváděly výhradně jména žalobkyně a jejího manažera pana Růžičky, nikoli pana X. Žalovaný na tyto závěry v napadeném rozhodnutí výslovně odkázal. Krajský soud považuje takové vypořádání uvedené námítky za zcela dostatečné. Tvrzení žalobkyně týkající se doporučenek se navíc vyskytlo pouze v námitkách proti kontrolnímu zjištění, nebylo nikterak konkretizováno nebo podpořeno důkazními návrhy a žalobkyně jej neprezentovala ani v odvolání.
25. Dle krajského soudu není pravdivé ani zcela obecné tvrzení, že by žalovaný nevyřešil, kdo měl být potenciálním zaměstnavatelem obou pracovníků. Předložené dohody s pracovníci přítomnými při kontrole byly uzavřeny s žalobkyní a nikoli X, IČ: X. Kontrolovanou osobou byla rovněž žalobkyně. Ta ostatně během kontroly ani v průběhu správního řízení netvrdila, že by mělo být řízení vedeno s jiným subjektem. Krajskému soudu je nadto z jeho vlastní činnosti známo, že v žalobkyní zmiňované věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 59 Ad 1/2022 byla nelegální práce umožněna jiným pracovním. Lze proto uzavřít, že ze shromážděných podkladů je bez jakýchkoli pochybností zřejmé, který subjekt umožnil výkon nelegální práce X a X.

26. Poslední námitkou žalobkyně brojila proti výši vyměřené pokuty. Vzhledem k tomu, že považovala uznání viny za spáchání přestupku spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce za nezákonné, byla podle ní pokuta uložená za ostatní čtyři přestupky nepřiměřená. Dle shora popsanych závěrů je však napadené rozhodnutí zákonné i ve vztahu k přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti spočívajícím v umožnění výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 téhož zákona. Posuzováním přiměřenosti výše sankce se proto krajský soud nezabýval.
27. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
29. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 20. června 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu